

La terra promesa (The Bastard)

Títol original: *Bastarden* **Direcció:** Nikolaj Arcel **Guió:** Nikolaj Arcel, Anders Thomas Jensen **País:** Dinamarca **Durada:** 127 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama històric
Interpretació: Mads Mikkelsen, Amanda Collin, Simon Bennebjerg **Música:** Dan Romer
Fotografia: Rasmus Videbæk **Distribuïdora:** BTeam Pictures **Estrena a Espanya:** 02/02/2024

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en català / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

A Dinamarca del segle XVIII, el rei Frederik V declara que l'erm salvatge de Jutlàndia ha de ser cultivat i colonitzat perquè la civilització pugui estendre's i es generin nous impostos per a la família reial. Però ningú no s'atreveix a obeir el decret del rei. No és fins a finals de l'estiu de 1755 quan un solitari soldat anomenat Ludvig von Kahlen (Mads Mikkelsen) decideix seguir el seu somni i anar als erms amb l'esperança que això li porti riquesa i honor. Però el que l'espera són saltejadors de camins i llops voraçs que causen estralls a la terra salvatge. Comença llavors una lluita per la supervivència, sobretot contra la implacable naturalesa. (Sensacine)

CRÍTICA

02/09/2023 - VENÈCIA 2023: La cinta ambientada en el segle XVIII de Nikolaj Arcel és un commovedor relat d'amor, desesperança i odi en l'hostil paisatge dels erms danesos

Dos bàndols enfrontats, un antiheroi, un dolent abominable, una dona a la qual protegir i un paisatge desèrtic, tot apunta que es tracta dels ingredients necessaris per elaborar un western. No obstant això, la nova obra de **Nikolaj Arcel**, titulada **La terra promesa** i estrenada a nivell mundial a la competició principal del **Festival de Venècia** d'aquest any, reuneix tots aquests trets típics del gènere per produir un drama més clàssic —en el millor sentit possible de la paraula—, basat en la novel·la d'**Ida Jessen** *The Captain and Ann Barbara* i ambientat en un context històric i geogràfic poc explorat.

Escrita pel mateix Arcel amb **Anders Thomas Jensen** (*Riders of Justice*), **La terra promesa** comença aln 1755, quan un capità sense blanca anomenat Ludvig Kahlen (interpretat per **Mads Mikkelsen**) decideix desplaçar-se als durs erms danesos de Jutlàndia amb l'objectiu de construir una colònia real, cultivar la terra i, en última instància, acabar rebent un títol nobiliari. El governant local, Frederik de Schinkel (**Simon Bennebjerg**), és un personatge desprietat —i, en certa manera, tragicòmic— que no para d'afirmar que l'erm és seu i, a més, busca una de les seves criades, Ann Barbara (**Amanda Collin**). I és que Ann Barbara i el seu marit Johannes (**Morten Hee Andersen**) han fugit de la mansió de Schinkel per servir a Kahlen, fet que provoca una insaciable set de venjança per part del terratinent, així com el ferm desig d'imposar-se al capità, per qualsevol mitjà i a qualsevol preu.

Els contrincants, no obstant això, no estan en igualtat de condicions, ja que Kahlen amb prou feines rep suport del rei. Enmig d'un paisatge desèrtic que sembla impossible de conrear, el capità es veu obligat a aguditzar l'enginy per trobar alguna manera de fer servir o atraure colons i sobreviure a l'hivern.

La pel·lícula gira al voltant de dos fils narratius principals. D'una banda, seguim els esforços de Ludvig per construir la colònia per elevar la seva posició social i mantenir la família que a poc a poc construeix amb Ann Barbara i Anmai Mus, una nena nòmada abandonada pels seus pares que es retrata a la pel·lícula amb tendresa i humor a través de la jove **Hagberg Melina**. D'altra banda, assistim a la lluita de la família i la colònia per sobreviure als constants complots i atacs de Schinkel.

Mikkelsen juga amb la complexitat del paper de Kahlen, de manera que aconsegueix un excel·lent equilibri entre la seva naturalesa de soldat ferotge, els seus instints carnals i el seu desig inesperat d'actuar com a figura paterna, creant en última instància un personatge difícil de jutjar —un mestre controvertit que, al cap i a la fi, viu a l'època en què viu—. Bennebjerg, per la seva banda, és el malvat perfecte: malcriat, violent i psicòpata, però també pesat i involuntàriament ridícul.

L'últim terç de la pel·lícula, que comença a mesura que la violència, la tensió i l'odi comencen a augmentar, pren un gir més violent, com de western. Pot ser que tot això soni molt "clàssic", però la pel·lícula és qualsevol cosa menys banal o insípida. Diuen que els detalls marquen la diferència, i l'obra té per donar i regalar, amb una sòlida escriptura i unes interpretacions plenes de matisos i d'elements que la doten d'una gran profunditat emocional i psicològica.

Pel que fa a l'estètica, la pel·lícula es veu afavorida pel notable treball del director de fotografia **Rasmus Videbaek**, que capta perfectament el pas de les estacions i els interiors en penombra. El disseny de producció de **Jette Lehmann** és senzill però eficaç, i el llargmetratge compta amb una banda sonora composta per **Dan Romer** que sembla força tradicional, però compleix molt bé amb la seva comesa.

Davide Abbatescianni – cineuropa.org

